

Balada.

Drevesa danes otožna stoje,
zlato je listje, steze šume, šume . . .
V rosah jesenskih kima zaspani park, —
o, kje ste, zaljubljene pesmi bledih princes samotark?

Mramorne vile objema mraz,
kakor s solzami pada fontani glas ta čas;
v bazarju — hladno, globoko nebo, tako
kakor da sto let ni glédala vanj Margot . . .

Ali si vitez v srebrnem oklepu, obraz zastrt?
Črno kobilo prijezdil v začarani vrt? —
Le spomini še padajo z listjem vročih rož,
ali blede princeze so šle zamóž . . .

Črna kobila ima tak tih korak,
črna kobila ima pogled gorak, mehak,
vitez v srebrnem oklepu jo je objel tesno
in čudne in težke besede zašepetal v uho:

„Bilo je bilo . . . Nič več se ne vrne zdaj:
padlo je listje, zbledel je maj, ugasnil raj . . .
In svojo dušo ubogo zapisal sem zlim močem,
samo da v žalostnih sanjah s teboj še biti smem . . .“

Vladimir Levstik.

